

DE STRANDSTOEL

Kort toneelstuk voor kinderen vanaf 8 jaar

Door Mieke Julien

Op het podium staat een strandstoel. In de stoel zit een meisje, haar benen opgetrokken, een stripboek op schoot. Ze leest.

Het licht is warm en zonnig. Boven de strandstoel hangen (beweegbare) meeuwen. Op de achtergrond is op het scherm een projectie te zien van een branding.

Er komt een jongen het podium op. Hij draagt een schepnet en een emmertje. Over zijn schouder een tas. De jongen kijkt naar het meisje, zet zijn spullen op het zand, haalt een handdoek uit de tas, spreidt die uit en gaat naast de strandstoel op de grond liggen.

Het meisje leest. De jongen staat op en loopt naar de stoel toe.

Daan: *door het riet van de stoel heen BOE!*

Het meisje reageert geschrokken. Ze springt uit de stoel.

Eva: He, wat doe je nou, idioot! (zonder gebaren)

Daan: *haalt zijn schouders op, met stem: Wat zeg je?*

Eva: *verbaasd* Doof?

Daan: Ja. *verbaasd* Doof?

Eva: nee, vader moeder doof.

Daan: Hoe heet je?

Eva: *vingerspelt* E V A, en mijn naamgebaar is EVA. Hoe heet jij?

Daan: *vingerspelt* D A A N, naamgebaar DAAN.

Eva: Op welke school zit je?

Daan: Ik zit op Guyot, in Groningen.

Eva: Met wie ben je hier?

Daan: Met mijn vader en moeder. Kijk, ze zitten daar. *Hij zwaait met beide armen.*

Eva: Zijn je ouders doof?

Daan: Nee, horend.

Eva: Mijn vader en moeder zijn doof. Kijk, daar zijn ze.
Ook zij zwaait met beide armen.
Wat zit er in die emmer?

Daan: Kijk maar. Garnalen, kleine scholletjes en een krab.

Eva: *kijkt in de emmer* Oh, ze leven nog, wat zielig!

Daan: Zielig? Helemaal niet.

Eva: Wat ga je ermee doen?

Daan: De scholletjes en de krab zijn nog veel te klein. Die gooi ik straks weer in zee. De garnalen eten we op.

Eva: Opeten? Maar ze leven nog!

Daan: Nee, mijn moeder kookt ze eerst en dan eten we ze op. Je trekt hun kop eraf en hun staart en wat je overhoudt, eet je op.

Eva griezelt.

Daan pakt een klein scholletje uit de emmer en houdt dat voor haar neus.

Eva gilt en rent weg. Daan rent achter haar aan, pakt haar bij de arm en stopt het scholletje in haar hemdje.

Eva trekt haar hemd uit haar broek en schudt net zolang totdat het scholletje op het zand valt.

Het blijft onbeweeglijk liggen.

Eva: Idioot! Nou is ie dood!

Daan pakt het scholletje op, loopt naar zee en gooit het achteloos weg.

Eva loopt het podium af, het stripboek laat ze liggen.

Daan kijkt haar na, haalt zijn schouders op en gaat in de strandstoel zitten.

Daan: Meiden!
Hij doet Eva na.

Ze leven nog, o, wat zielig!

O, het scholletje is dood!

Meiden! Ik hou niet van meiden. Met meiden kan je niet spelen. Als je tikkertje met ze doet of met de bal speelt, dan vallen ze en gaan ze huilen. En dan gaan ze naar de juf en zeggen: Juf, Daan heeft me geduwd! Juf, Daan heeft de bal afgepakt! Juf, Daan heeft aan mijn haar getrokken! En dan gaan ze bij elkaar staan praten en roddelen en lachen en giechelen. En dan kammen ze het haar van elkaar en ze maken vlechten en staartjes.

Meiden, ik hou niet van meiden.

Hij pakt het stripboek en begint erin te lezen.

Eva komt terug. Ze heeft een kleurige strandtas bij zich. Ze sluipt naar de strandstoel toe en rukt het stripboek uit de handen van Daan. Hij schrikt en staat op. Eva ploft in de stoel en slaat het boek open.

Daan gaat op zijn handdoek liggen, met zijn rug naar haar toe. Af en toe kijkt hij om, maar dan kijkt zij strak in het boek. Als hij weer voor zich kijkt, kijkt zij naar hem. Dat gaat zo een tijdje door, totdat ze op hetzelfde moment naar elkaar kijken. Ze worden allebei verlegen.

Daan: *verlegen* Ik ga een ijsje halen, wil je er ook een?

Eva knikt, niet al te toegeeflijk.

Daan springt op en loopt het podium af.

Eva: Jongens! Ik hou niet van jongens.

Ze doen altijd stoer. Ze gaan altijd vechten. Ze duwen en trekken. Ze knijpen veel te hard. Ze maken alles kapot. Mijn broer zit altijd achter de computer en ik mag nooit. Soms ben ik vroeg uit school en dan ga ik snel computeren, maar dan komt hij thuis en dan trekt hij me van de stoel. Dan ga ik naar mijn moeder en die zegt: niet zeuren, Eva, mag hij ook een keertje?

Daan komt het podium op met twee ijsjes. Hij gaat op zijn handdoek zitten en biedt haar het ijsje aan.

Eva: Kom maar brengen.

Daan: Kom maar halen.

Eva: *schudt nee* Hou het maar.

Daan zit besluiteloos met zijn twee ijsjes.

Daan: Kom nou, ze smelten.

Eva kijkt naar Daan en de ijsjes, schoorvoetend staat ze op en gaat naast hem op de handdoek zitten. Hij geeft haar het ijsje. Ze halen de papiertjes eraf en zuigen aan het ijsje. Af en toe kijkt hij naar haar, maar zij kijkt voor zich uit. Als zij naar hem kijkt, doet hij alsof hij dat niet merkt.

Daan: Lekker hè?

Eva knikt.

Als het ijsje op is, maakt Daan zijn tas open en haalt er een vlieger uit. Hij maakt de vlieger vast aan het haakje dat aan een nylondraad van het grid af hangt. Daan loopt achteruit en de vlieger wordt opgetrokken. Eva kijkt toe.

Eva: Wat mooi! Heb je die zelf gemaakt?

Daan knikt trots.

Eva: Mag ik ook eens.

Daan geeft het handvat aan haar.

Eva begint te vliegeren, maar de vlieger verliest hoogte en komt naar beneden.

Daan: *beetje geïrriteerd* Je moet harder trekken!

Hij loopt naar haar toe, legt zijn handen over haar handen op het handvat en trekt. De vlieger gaat weer omhoog. Ze lachen tegen elkaar. Daan haalt de vlieger binnen.

Daan: Ik moet gaan. Ben je er morgen weer?

Eva knikt.

Daan geeft haar snel een zoen op haar wang en loopt het podium af. Eva kijkt hem na. Ze raakt haar wang even aan. Dan loopt ze weg. Nog één keer kijkt ze om.